

Judar för Israelisk-Palestinsk Fred

Netanyahu hotar fortfarande med att bomba Iran. Mahmoud Abbas lär ha meddelat att han ska lämna in en ansökan om FN medlemskap 27 september. Zakarias Zubeidi sitter fortfarande i palestinskt fångenskap och har inlett en hungerstrejk och vätskestrejk. Och EU både klandrar Israel och underlättar handeln med Israel - dubbla budskap? Det här numret handlar till stor del om vattenfrågan, som håller på att bli kritisk för regionens framtid. Under tiden strävar Estelle mot Gaza med Dror och andra JIPFare ombord.

Shana Tova önskar chefredaktör Jakob Srebro

Hur arbetar vi för freden i mellanöstern?

Medverkande:

Pierre Schori, fd riksdagsman, FN-ambassadör,
kabinettsekreterare mm

Krister Hernbäck, Socialdemokratiskt Nätverk för Palestina

Dror Feiler, ordförande JIPF

Värdinna och debattledare: Herta Fischer

Söndagen den 7 oktober, 2012

Kl.: 14.00 - 15.30

Solna Stadsbibliotek, Kylbergstrummet, 2 tr, Solna Centrum

Kaffe och äkta Sachertårter serveras till självkostnadspris. Fritt inträde.

Arr.: ABF och Solna Stadsbibliotek

Redaktion: Jorge Buzaglo, Ilan Cohen, Joakim Philipson, Maria Bergom Larsson

---

I detta nr: En röst från Jenin, Johanna Wallin (2), Vatten som vapen på Västbanken, Amira Hass (3), Med vatten som källa till förtryck i Palestina, Ekim Caglar (5), FN Generalförsamlingens Ekonomiska och sociala rådets rapport 17 Maj 2012 (7), Ockupation och vattentankar, Adam Keller (9), **Inbjudan till Läsecirkel kring Avrahams Burgs bok, Bonzo Hollander (14)**, Brev till EU, Maria Bergom Larson (15), Israeliska bosättningar kan stå inför handelsförbud, enligt en internationell jurist, The Independent (15), Det är berättigat att bojkotta bosättningarna, Gideon Levy (16), Bojkotta varor från ockuperade områden, LO-kongressen 2012 (18), EU anklagar Israel för brott mot de mänskliga rättigheterna (19), Respektera gröna linjen och märk bosättningarnas varor, JIPF (20), Israel är på väg mot en apartheidregim, Herbert Pundik (22), Befria Gaza, Zvi Bar'el (24), Den antisemitism som undgår rapportering, Amira Hass (25), It's called fascism, Michael Warschawski (27), Zionist history, a short quiz, Neve Gordon (29), Blockadvännerna, Ship to Gaza och Ship to Syria, Dror Feiler (31), JIPFs handlingsprogram (32)

En röst från Jenin

Det har varit en turbulent sommar här i Jenin. I maj greps vår granne Zakaria Zubeidi, en av Frihetsteaterns grundare och tidigare en av flyktinglägrets starke män, av den palestinska myndigheten. Han fördes till fängelse i Jeriko där han behandlades mycket illa.

Tre veckor efter att Zakaria gripits vaknade vi klockan tre på natten av att vårt andra grannpar, Micaela och Nabil, fick påhälsning av den israeliska armén. De tog Nabil, som är konstnärlig ledare på teatern, med sig och det blev början på en dryg månads mardröm. Under de första två veckorna fick Nabil varken träffa en advokat eller ha någon kontakt med sin familj. Ingen formell anklagelse riktades mot honom. Sedan följde domstolsförhandlingarna på varandra, då armén först hävdade att Nabil hade information om mordet på Juliano Mer Khamis, Frihetsteaterns tidigare ledare, senare för att ha begått terrorhandlingar, och slutligen för att ha hjälpt en efterlyst person.

Några veckor innan Nabil frihetsberövades kallade armén flera av teaterns anställda, däribland Nabil, till förhör där frågorna mest bestod av hot och utpressningsförsök. Kort sammanfattat försökte förhørsledarna få samtliga att erkänna sig skyldiga till att vara inblandade i mordet på Juliano, alternativt att anklaga någon annan för att vara det.

Efter en internationell kampanj där tusentals människor engagerade sig, bland dem

flera kända svenska kulturpersoner, släpptes Nabil mot borgen. I den påföljande militärrättegången tvingades han erkänna sig skyldig till anklagelsen att under 2010 ha ”hjälpt en tidigare efterlyst person”, nämligen Zakaria som 2007 fick amnesti av Israel. Nabils ”brott” bestod i att ha skjutsat sin granne samt ha bjudit honom på mat och cigaretter. Straffet blev den dryga månad han redan suttit i militärt förvar och böter på 3 000 shekel (ca 6000 kronor).

När Nabil äntligen kom hem var han utmärkt glad, trött och skakad av upplevelsen men lättad och glad trots den absurda orättvisa han utsatts för. Sånt är livet i Palestina, att man får vara glad över att bara dömas till en dryg månads tortyrliknande frihetsberövande för något som inte är ett brott.

Under sommaren inföll också Ramadan, den muslimska fastemånaden. Att inte dricka eller äta från soluppgång till solnedgång är aldrig lätt och särskilt inte när termometern aldrig kryper under 30 grader. Nu har vi precis firat Eid al-fitr, högtiden som avslutar Ramadan. Utöver att hälsa på släkt och vänner, äta god mat och utbyta presenter är Eid också en tid då man förväntas be om och ge förlåtelse för eventuella synder gentemot sina medmänniskor. Kanske var det därför den palestinske inrikesministern beslöt att låta Zakaria Zubeidi och några andra fångar komma hem under Eid. Tyvärr blev deras frihet kortvarig; tre dagar senare var de tvungna att återvända till fängelset.

Under de tre dagar Zakaria var hemma fick han besök av hundratals människor från Jenin med omnejd. Dag som kväll var det en strid ström av framför allt män men också en hel del barn som kom till vår gård, satt i ring och drack kaffe och diskuterade läget. Zakaria såg väldigt tård ut men verkade vara vid ganska gott mod under de korta stunder vi fick möjlighet att prata med honom. Eller så höll han bara skenet uppe.

I den påföljande domstolsförhandlingen beslöts att Zakaria skulle släppas mot borgen några dagar senare, den 26 augusti. Samma dag hölls ytterligare en domstolsförhandling där frigivningen

sköts upp en vecka. Domaren menade att beslutet av inrikesministern att släppas över Eidhelgen varit illegalt. Efter över tre månader i fängelse utan att anklagas för något brott, befinner sig Zakaria alltså fortfarande i limbo.

Om en knapp månad ger sig Frihetsbussen ut på vägarna. Passagerare från hela världen kommer att ansluta sig till palestinska skådespelare, musiker, författare och aktivister som reser Västbanken runt under nio dagar. Interaktiv teater, seminarier och konserter kommer att avlösa varandra. Det finns fortfarande platser kvar! Läs mer på:

www.freedombus.ps

Johanna Wallin

Vatten som vapen på Västbanken

Den civila administrationen på Västbanken försvarar en lag som enkelt och i klartext kan kallas ”att se till att största delen av Västbanken hålls fri från palestinier”.

Det som händer i Area C är brännande frågor för generalmajor Eitan Dangot, samordnare av regeringens verksamhet i de ockuperade områdena (COGAT, se fotnot). Rättare sagt: han är rasande över vad han och byråkratin i den civila administrationen kallar ”illegalt palestinskt byggande”.

Det som mest får hans blod att svalla, i alla fall enligt europeiska representanter som har umgåtts en del med honom, är att själva byggandet – inrättningar som

cisterner, solpaneler och skolbyggnader – delvis har finansierats av europeiska länder, som anser att detta är en nödvändig humanitär åtgärd.

Befälhavarens ställning är så påtaglig att hans underordnade högst villigt och entusiastiskt gör som han kräver av dem.

Gideon Levy har redan rapporterat om en viss Avi, den civila administrationens inspektör, som under den värsta värmeböljan konfiskerade vattenbehållare i Jordandalen; det var den enda vattenkällan för hundratals palestinska familjer och beduinfamiljer (”Water torture”, den 8 juli). Varför behöver de i första hand vattenbehållare? Därför att det är Israels helt lagliga politik att förvägra många

palestinska samhällen tillgång till vatten-
nätet.

Och på södra delen av Västbanken har vi inspektör Alon. Två veckor innan Högsta domstolen skulle behandla en petition mot den civila administrationens order om att förstöra vattenanläggningarna i den palestinska byn Zanutas skjul, åkte Alon söderut för att även han skulle utfärda en sådan order mot två brunnar.

Exakt hur mycket Dangots byråkrater gillar att använda törsten som vapen för att tillämpa lagen kan vi få höra genom ett skriftligt vittnesbörd (en affidavit, AE) som överlämnades till Högsta domstolen. Det var Raziel Goldstein som skrev det och har ansvar för förverkligande och genomförande av den civila administrationens inspektioner. Vittnesmålet bifogades statens rapport till Högsta domstolen om att försvarsminister Ehud Barak hade beordrat att åtta palestinska byar skulle förstöras så att marken kunde användas för militära övningar.

Goldstein skriver som följer: ”Enligt information som inspektionsavdelningen och det centrala kommandot fått tag i, går det att sedan 2009 konstatera en gradvist ökande trend från den palestinska myndighetens sida att stödja och stärka befolkningen i Area C, även med hjälp av internationella organisationer. Detta stöd yttrar sig på olika sätt, till att börja med att med laglig hjälp tillhandahålla resurser som möjliggör att man kan stanna kvar ute på fältet, såsom vattenbehållare, skjul och vattencisterner.

”Sålunda kan vi fastställa en väsentlig ökning av räderna in i stridsområden,

både i termer av antal intrång och omfattning av det byggande de har genomfört. Detta fenomen utgör en väsentlig säkerhetsrisk.”

Enbart terminologin, som påminner om Shin Bets, avspeglar den etiska och mentala perversion som detta system har lagt sig till med. Inte så att det är något nytt. För fem år sen, när COGAT’s samordnare hette generalmajor Amos Gilad, fanns det fullt av kreativa sätt i systemet för att uppfylla regeringens order om att endast tillåta humanitär trafik genom Gazas gränsövergångar. Det är därför som det fanns tider i Gaza när man inte kunde hitta toalettpapper eller dambindor. Det är också därför som systemet bestämde att Gazaborna inte skulle få äta pasta eller humus med pinjenötter; ej heller kunde de få använda schampo som också innehöll balsam. De idoga tjänstemännen skissade t o m på ett minsta kaloriintag för varje Gazabo.

Hur kan en sådan etisk och mental perversion utvecklas som förvandlar skjul och cisterner till terrorhot värda att hålla under kontroll? Det är en kombination av uniformer, brist på transparens, fastighetsspekulation och biblisk messianism. Det är sant – de lyder bara order. Men det är också sant att de är den faktiska regeringen som styr över palestinierna. Det är en klick av tjänstemän och officerare som i kraft av sina vapen tvingar sig på en befolkning som aldrig valt dem. Det finns ingen transparens, och de har inget redovisningsansvar, däremot kan de se fram emot en säker befordran till att få glassa på något fint företag. Ärade domare, Zanuta är inte ensamt och dess ”lösning” ska inte isoleras. Från

norra Jordandalen till Hebrons sydliga kullar försvarar den civila administrationen en lag som på modern hebreiska kallas att "hålla största delen av Västbanken fri från palestinier". Herrar domare, det är den politik som ni ombeds att ratificera, om ni inte till sist samlar mod och viftar med varningsflagg.

Amira Hass, Haaretz
<http://www.haaretz.com/opinion/using-water-as-a-weapon-in-the-west-bank.premium-1.455087>
Översättare: Anja Emsheimer
Fotnot: <http://www.cogat.idf.il/894-en/Matpash.aspx>

Med vatten som källa till förtryck i Palestina

Vatten är inte bara vatten. I konflikten mellan Israel och Palestina är den även en av de mest svårlösta frågorna för att få till stånd en rättvis fred.

– Vi kräver bara vad den internationella rätten uttrycker. När det finns gemensamma resurser ska de fördelas rättvist och rimligt, det är det vi ber om, förklarar Dr. Shaddad Attili, minister för den palestinska vattenmyndigheten PWA (Palestinian Water Authority).

I januari publicerade det franska parlamentets utrikesutskott en rapport om vattensituationen på den ockuperade Västbanken. Där konstaterade man att 550 000 israeliska bosättare använder mer vatten än drygt två miljoner palestinier.

– Det franska parlamentet betecknade det som "vattenapartheid". Det är precis vad det är, anser Shaddad Attili.

Som minister för den palestinska vattenmyndigheten låter han stundtals uppgiven under seminariet, arrangerat av Judar

för Israelisk-Palestinsk fred (JIPF), Olof Palmes Internationella Center och ABF Stockholm. Det är främst den svåra vardagen och de ödesdigra konsekvenserna som skapar hopplöshet. Situationen i Gazaremsan är minst lika alarmerande som den på Västbanken.

– 80 procent av folket i Gaza lever under fattigdomsgränsen. Tänk er en mamma som just har fått barn. Vad ska hon göra? Ska hon köpa flaskvatten? Det har hon inte råd med. Barnet får smutsigt och förorenat vatten. Rapporter visar att 60-70 procent av sjukdomarna i Gaza är vattenrelaterade, påpekar Attili.

Dyr betalning för dåligt vatten

Maria Bergom-Larsson, styrelsemedlem i JIPF, berättar om sina erfarenheter från orten Jayyous på norra Västbanken. Där Bergom-Larsson bodde tilläts inte duschvatten rinna bort. Vatten återanvändes, avrunnet badvatten utnyttjades efter toalettbesök. Andra berättelser vittnar om en verklighet där bosättarnas makt och tillgång till vattnet kan ta sig drastiska uttryck. Enkla saker i vardagen

kan vara skillnaden mellan akut vattenbrist och överlevnad.

– I Jayyous fick man köpa dyrt vatten från grannbyn Azzun. Men det vattnet började få en dålig smak. Det visade sig senare att det var fanns en enorm sophög i närheten, vid en israelisk bosättning. Från denna sophög sipprade det ner föroreningar, både kemiska och andra, i en brunn där Azzun fick sitt vatten, berättar Bergom-Larsson.

Andrea Bodekull, medarbetare vid svenska Amnesty som också har erfarenhet av hjälpsatser i Palestina, skildrar en liknande situation och tillägger att det vatten som säljs inte alltid håller adekvat standard.

– I tider av vattenbrist måste palestinierna köpa sitt vatten genom privata aktörer. Det är ofta dyrt och man måste lägga stora pengar på vatten som inte alltid är av bra kvalitet. Det vatten som köps från Israel kommer från källor som palestinierna själva skulle kunna utnyttja, förklarar hon.

Likt de andra talarna uppehåller sig Bodekull vid den ojämlika fördelningen av resurserna.

– Världshälsoorganisationen WHO rekommenderar omkring ungefär 100 liter vatten per dag och person. Palestinierna på Västbanken konsumerar ungefär 70 liter per dag, medan israeliska bosättare förbrukar runt 300 liter. I en del palestinska samhällen lever människor på ännu mindre än 70 liter. Tillgången till vattnet är kontrollerad av Israel, och den begränsas till en nivå som inte är tillräcklig för behoven, konstaterar Bodekull.

Ockupationsmaktens ansvar

Sara Lindblom, före detta programchef för Diakonias folkrättsprogram, menar att det är ”svårt att inte bli cynisk när man ser konsekvenserna av den politik som bedrivs”.

– Vattensituationen är så ohållbar att många palestinier antingen redan har tvingats eller riskerar att tvingas bort från sin mark. Tvångsförflyttningar är olagliga enligt internationell humanitär rätt. Det är något som kan klassas som krigsbrott. Därför har omvärlden också en skyldighet att stoppa detta. Med tvångsförflyttning menar man inte bara det fysiska förflyttandet av människor. I begreppet ingår även att man skapar en livssituation som är så ohållbar att folk tvingas flytta, påpekar Lindblom.

Hon anser att den internationella humanitära rätten, det vill säga det ramverk av lagar som gäller vid konflikter, placerar stora ansvarsområden och skyldigheter på ockupationsmakten.

– En av de viktigaste skyldigheterna som ockupationsmakten har är att ta hand om de behov som civilbefolkningen har. Det innebär att Israel är ansvarigt för bland annat palestiniernas tillgång till vatten, förklarar Lindblom.

Grundläggande fråga för fred

Vittnesmålen är skakande och ingripandena få, trots tydliga anvisningar i ansvarsfrågan. Frågan är akut, men inga synbara förbättringar sker. Detta trots att Shaddad Attili och många med honom understryker att vattenfrågan är grundläggande i konflikten mellan Palestina och Israel.

– I en färsk FN-rapport dras slutsatsen att det inte kommer att gå att leva i Gaza år 2020 om det fortsätter så här. En av de viktigaste anledningarna är vattensituationen. Vattnet påverkar hälsan, miljön och ekonomin, den är kopplad till allt som är levande, säger Attili. Vi kräver bara vad den internationella rätten uttrycker. När det finns gemensamma resurser ska de fördelas rättvist och rimligt, det är det vi ber om, fortsätter han.

Insatser i form av vattenprojekt görs. Men enligt Attili räcker det inte.

– Någon måste ingripa och det behövs mer än internationella projekt och pengar. Det räcker inte med att bygga ledningar och vattenmagasin. Människor blir glada över vattenprojekt, för det innebär en förändring. Men jag brukar uppmana dem att inte ha för höga förhoppningar när det talas om vattenprojekt, för andelen vatten är ändå densamma, förklarar han och påpekar att humanitär hjälp måste följas upp med politiskt stöd som ger Palestina förutsättningar att kräva sin rätt.

Ekim Caglar

Utdrag ur

FN Generalförsamlingens Ekonomiska och sociala rådets rapport 17 Maj 2012

Den israeliska ockupationens ekonomiska och sociala följder för det palestinska folkets levnadsvillkor på det ockuperade palestinska territoriet, inklusive östra Jerusalem, och för den arabiska befolkningen på den ockuperade syriska Golanhöjden.

Sammanfattningen

Den israeliska ockupationen av palestinskt territorium, inklusive östra Jerusalem, och Israels användning av politiska åtgärder som bryter mot ett antal bestämmelser i internationella humanitära lagar har haft negativa sociala och ekonomiska konsekvenser för det Palestinska folket på det ockuperade området.

Under rapporteringsperioden (30 mars 2011 till 29 mars 2012, IC), dödades 122 palestinier, däribland 12 barn, och 2.077 skadades, däribland 362 barn. Tom

Februari 2012, satt 4411 Palestinier kvar i israeliska fängelser, och deras rättigheter blev enligt rapporterna åsidosatta. Under 2011 förstörde de israeliska myndigheterna över 620 palestinskt ägda byggnader, en 42 procentig ökning jämfört med 2010. Sammanlagd 1.100 palestinier fördrevs som resultat av husrivningar och ytterligare 140 fördrevs på grund av bosättarvåld.

Omkring 519.000 israeliska bosättare bor i 144 olagliga bosättningar och i omkring 100 utposter tvärsigenom det ockuperade palestinska området. 2011 markerade en ökning av bosättningsverksamheten jämfört med föregående år, och detta hotar det Palestinska områdets territoriella sammanhang. Bosättarvåldet fortsatte också att öka, parallellt med ett fortsatt övertagande av palestinsk egendom.

Israel fortsatte byggandet av den 708 kilometer långa muren, som ligger till 85 procent på Västbanken. Muren isolerar samhällen och naturresurser samtidigt som den separerar östra Jerusalem från resten av det ockuperade palestinska territoriet. Israels blockad, som Gaza har varit utsatt för sedan övertagandet av Hamas i Juni 2007, fortsatte att kollektivt straffa civilbefolkningen.

Under 2011 ökade antalet israeliska hinder, som inskränker Palestiniernas fria rörlighet på Västbanken till totalt 520 olika typer av hinder. Israel fortsatte att utnyttja och äventyra naturresurser i de ockuperade områdena. Dessutom fortsätter palestinier och syrier som lever under ockupationen att drabbas av diskriminering gällande vatten tilldelningen.

Den ekonomiska tillväxten på det ockuperade palestinska territoriet fortsätter att vara ohållbar och speglar en ekonomisk återhämtning från en låg nivå, främst genom den sektorn som försörjer den inhemska marknaden. Arbetslösheten förblev hög och fattigdomen och den bristande tillgången på mat, särskilt i Gaza, fortsätter att vara alarmerande. Israel fortsatte utvidgningen av sina bosättningar på den ockuperade syriska

Golan, medan den syriska-arabiska befolkningen fortsatte att lida av diskriminering och begränsad tillgång till, inklusive exproprieringen av, resurser för den exklusiva användningen av israeliska bosättare.

Exploatering, vårdslös hantering och uttömning av palestinska naturresurser (utdrag enbart vatten I.C.)

60. Israels policy angående naturresurser i de ockuperade palestinska områdena bryter mot Haag konventionen från 1907 och den fjärde Genève Konventionen från 1949, som föreskriver att ockupationsmakten är skyldig att skydda det ockuperade landets naturresurser och försörja ursprungsbefolkningen med dessa resurser.

61. Palestinierna lever i en situation av betydande vattenstress. Vattenbrist är ett allvarligt problem för de flesta distrikt på Västbanken och i Gaza, inte bara på grund av klimatförhållandena utan också på

grund av israeliska tillgångsrestriktioner. Vattnet som tilldelats palestinerna motsvarar 83 kubikmeter vatten per Palestinier per år, jämfört med 333

kubikmeter per Israel per år. Med andra ord, en Palestinier tilldelas en fjärdedel av den mängd vatten som tilldelas en Israel.

62. Sedan 1967 har palestinerna förbjudits att borra nya brunnar på det ockuperade området och de har ålagts kvoter för de befintliga. Vattentilldelningen till Palestinierna har låsts på 1967 nivå, trots befolkningsökningen. Israel använder 73 procent av Västbankens vatten, avleder ytterligare 10 procent till sina bosättningar och säljer de resterande 17 procent till Palestinierna.

63. Jordandalen anses vara en av de rikaste naturliga vattenkällor på Väst-

...en Palestinier tilldelas en fjärdedel av den mängd vatten som tilldelas en Israel.

banken. Israel har tagit kontroll över merparten av vattenkällorna i området och har öronmärkt användningen av de flesta resurserna uteslutande för israeliska bosättare.

64. Trettio av vattenkällorna på Västbanken har tagits helt och hållet över av israeliska bosättare, medan de övriga 26 riskerar att tas över, på grund av regelbundna bosättar-”rundor” och patruller. Minst 84 procent av vattenkällorna som påverkas av bosättaraktiviteter ligger på mark som erkänns av den israeliska civila administrationen som privatägd av Palestinier.

65. Avloppsvatten från israeliska bosättningar samlas upp och leds till de närliggande Palestinska dalarna utan behandling, och påverkar därmed vattenkvaliteten på Västbanken. Dessutom har muren isolerat 58 olika vattentäkter, så att de är onåbara på ”fel sida”. Som resultat kan många jordbruksfamiljer och samhällen inte överleva och bearbeta sin mark. En annan negativ effekt är murens störning av det naturliga dränerings-systemet. I tider av mycken nederbörd, uppträder därför både översvämningar och omfattande miljö och jordbruks-skador.

66. Dessutom, för att ge plats för murbygget, har Israel ryckt upp mer än 100.000 träd och förstörde 36000 m bevattningsanläggningar, med följder för 170 kvadrat-km eller 10 procent av den bördiga jordbruksmarken på Västbanken.

70. I Gazaremsan är befolkningen huvudsakligen beroende av brunnar, där vattnet alltmer infiltreras av salt havsvatten på grund av Israels överanvändning av grundvattnet mellan 1967 och 2005. Som resultat står Gaza inför en svår vattenkris och varningar är utfärdade att Gaza inte kommer att ha någon dricksvatten inom 15 år.

71. Jordbrukare i Gazaremsan är således tvungna att använda salt och förorenat vatten från jordbruksbrunnar för bevattningen, ett faktum som begränsar både jordbruksproduktiviteten och kvalitén på produkterna. Detta minskar inte bara deras exportpotential utan utgör därutöver hälsorisker på grund av den resulterande försämrade livsmedelskvalitet.

*Översättning: Ilan Cohen
Originaldokumentet A/67/91-E/2012/
13 finns på JIPF's hemsida <http://www.jipf.nu/>*

Ockupation och vattentankar

Grekisk mytologi berättar historien om Tantalos, som var dömd av gudarna att alltid stå nedsänkt i vatten men aldrig kunna släcka törsten, eftersom vattnet alltid sjönk undan innan han hann dricka. I det territorium som

behärras av staten Israel har myten blivit verklighet, på en nyck av militära tjänstemän som likt hämndlystna halvgudar drabbar palestinierna som hamnat under deras ansvarsområde.

När invånarna i Ein al-Hilweh, en liten palestinsk by i Jordandalen, lägger sina öron mot marken, kan de höra ett svagt gurglande av vatten som rinner genom rörledningar som de inte har tillgång till. Vattnet kommer från en källa i närheten, en källa som har uppehållit livet på denna by i generationer och som faktiskt gav den namnet - "Ein al-Hilweh" vilket betyder "Sött vatten" på arabiska.

Namnet finns kvar – men själva källan, precis som nästan alla vattenkällor i Jordandalen, har tagits över av "Mekorot", den statliga israeliska vattenleverantören. Källan har avskilts och inhägnats av stängsel och effektiva pumpar har installerats för att kanalisera varje droppe in i rörledningssystemet.

Kunde inte en enda av dessa rörledningar ha letts till byn Ein al-Hilweh, som ligger så nära? Inte om tjänstemännen i civilförvaltningen av de väpnade styrkorna i staten Israel har något att säga till om. För dessa människor är Ein al-Hilweh en av flera besvärliga arabiska byar som ligger där de inte borde ligga – nämligen i Jordandalen, som alla Israels regeringar sedan 1967 utropat till ett strategiskt område som permanent måste förbli under israeliskt styre. Inga ansträngningar är sparade för att låta dem i otvetydiga ordalag få veta att de är ett oönskat hinder och att det borde förplikta dem att helt enkelt ge sig iväg.

Berövade sin källa är invånarna i Ein al-Hilweh tvungna att hämta vatten i tankar dragna av traktorer inte mindre än 25 kilometer bort. Ett besvärligt och dyrt sätt att få vatten till sig själva och sin boskap. En kubikmeter vatten som fås på detta

sätt kostar tio gånger mer än vad folk betalar som har privilegiet att vara anslutna till rörledningsvatten. Inte för folket i Ein al-Hilweh, som lever i den hetaste delen av detta land, och som berövats lyxen att duscha för att svalka sin svettiga kropp. Ändå framhärdar de i att stanna kvar på deras begränsade jordplätt.

För en vecka sedan kom armén med ett nytt trick. Soldater gick in i Ein al-Hilweh, liksom i många andra byar i området, och konfiskerade vattentankarna och det dyrbara vattnet i dem. Anledningen? En misstanke hos den officer som hade ansvaret att dessa tankar hade använts i planeringen av ett brott. För att vara kvick; – "stöld av vatten".

De flesta media varken kände till eller engagerade sig i denna speciella nyhet, om det inte varit för veteranen Gideon Levy som tog upp händelsen i Haaretz. ....

Och så står vi där, en grupp aktivister som träffats vid den vanliga mötesplatsen utanför Arlozorovs tågstation i Tel Aviv tillsammans med en annan grupp som kommit från Jerusalem och andra platser i landet. Två minibussar, några privata bilar plus en symbolisk solidaritetsdonation med en tank full med vatten och flera dussin flaskor med mineralvatten.

Det är faktiskt inte så svårt att ta sig till Jordandalen även om idén att göra det alltför sällan dyker upp hos den vanliga invånaren i Tel Aviv. På 1990talet investerade Ariel Sharon enorma resurser för att skapa ett nätverk av tvärgående vägar genom Västbanken med det uttalade syftet att göra Jordandalen lättare

åtkomlig. För majoriteten av dessa är reserverade för israeler enbart och de palestinska byar som ligger vid sidan om vägen är inte förbundna med motorvägen. Vår lilla konvoj blir inte särskilt uppmärksam bland bosättartrafiken och vid militärposteringarnas säkerhetskontroller viftar soldaterna förbi oss utan större intresse.

....

Jordandalen. 41 grader Celsius men mindre fuktigt än vid kusten. Vi gör ett kort stopp vid ett litet affärscentrum. Prydliga hus, en prydlig rad av affärer, en ståltrådsbehållare med tomma plastflaskor med texten "Det är knäppt att inte återanvända". Flera av aktivisterna börjar diskutera vid affärens ingång. "De här affärerna drivs troligen av bosättare, om vi handlar här hjälper vi dem att stjäla palestiniernas vatten", säger en. Affärsinnehavaren går ilsket emellan. "Stjäl vi vatten? Om ni säger det så vill jag inte sälja till er!" "Vem i helvete vill handla från dig i alla fall!" Ett utbyte av ömsesidiga invektiv avbryts och vi återvänder till bilarna.

Fathi Hudirat från Jordandalens solidaritetsgrupp har kommit för att bli vår värd och guide. "Ser ni elektricitetsledningarna som går ovanför husen? De går precis ovanför vårt huvud, men

vi får inte ansluta oss till dem", säger han. "Inte ens i apartheids Sydafrika fanns det någonting som liknade det här. Där var en mycket djup åtskillnad mellan svarta och vita, men även där fick alla vatten från samma rörledningar och el från samma elledningar".

....

Den vänliga och prydligt klädda Hudirat kommer från den lite mer välmående delen av Jordandalen. "Jordandalen utgör mer än trettio procent av Västbanken men bara på ett fåtal ställen är palestinierna alls tolererade. Det är i Jerikoenklaven och några andra små enklaver – min hemstad, Bardala, bland dem. Vi är också pressade och fruktansvärt kringrända, men vi kan åtminstone bygga permanenta hus. Människor här kan inte göra det. De utsätts för ständiga trakasserier, deras liv är ett helvete"

Jordandalens solidaritetsgrupp är en aktivistisk gräsrotsorganisation, hängiven icke-våldsmotstånd mot ockupationen som den manifesteras i deras region. Dess medlemmar åker runt till byar och militärläger, hjälper byborna att organisera sig bättre, övervakar brott mot de mänskliga rättigheterna och strävar efter att göra dem kända för omvärlden. De ordnar också juridisk hjälp och återuppbyggnad av förstörda hus. De

Du har väl betalat medlemsavgiften för 2012?

**Det kostar bara 200 kr/år (inkl. bladet).
Endast JIPF - bladet kostar 100 kr/år.
Betalas på postgiro 475 29 17-7**

arbetar tillsammans med Kväkarna, och tillsammans med dem har de renoverat ett övergivet, hundraårigt hus för att omvandla det till ett aktionscentrum. Aktivisterna finns alltid närvarande, ibland fem, ibland tjugo – folk från utlandet, palestinier från Jordandalen själv och från andra håll, ibland israeler.

De skulle önska ett intensivare israeliskt engagemang, som Ta'ayush som funnits i årtal i South Hebron Hills, där palestinska samhällen har liknande problem. ”Donationer av vatten eller mat är mycket uppskattade som en solidaritetshandling, men ännu mer värdefullt för oss är om du kan göra något för att låta omvärlden veta vad som händer här. Det är en skam, en förfärlig skam. Jag såg att ni tagit med er en logga med orden ”En liten droppe mot skammen”. Det är verkligen sant. En skam inte bara för dem som gör det här. En skam för alla. Vi är alla människor.”

Hudirat berättar om några av de fall som hans grupp handlägger. Det finns en ganska välmående jordbrukare, en av få som har turen att ha tillräckligt med mark och vatten för en plantering med palmträd. Men nu hävdar armén att det är regeringen mark. Om han förlorar sitt ärende vid domstolen, kommer han att förlora allt. Huset, ”inte lyxigt, men snyggt och mysigt” har redan förstörts.

Och sedan är det fallet med Korzoliya källan. Det är en liten källa, uppe på bergets sida. Fyra bröder bor där med sina familjer. De fick en vräkningsorder från civilförvaltningen. Advokat Taufic Jabarin, en arabisk israel från Um el Fahm, gick till domstolen för deras räkning – och vann. Nästa dag fick de en

ny vräkningsorder. Denna gång var det från Israels miljöministerium för att ”skydda ett naturreservat”. Advokaten har nu överklagat denna också.

Ein al-Hilweh. En sammanslutning av byborna, ledd av den 91-åriga patriarken Ealian Daragmeh. Unga pojkar, några är ganska blyga, andra ganska öppna mot besökarna. Tält och hyddor, vilka verkar lite bättre underhållna än de vid Abu al Ajaj. Kycklingar springer omkring lösa. En åsna. En täckt ladugård, som ger de samlade korna lite skugga. Och – vattentanker. Det visar sig att armén har krävt en enorm summa som lösen för de konfiskerade redskapen, men den palestinska myndighetens premiärminister Salam Fayyad ansvarade för att skaffa nya, här och på andra platser.

Aktivister utspridda bland tälten med banderoller på hebreiska och engelska:

”Stoppa törsten” / ”Stoppa stölden av vatten” / ”En droppe mot skammen” / ”Varje människa har rätt till vatten” / ”Domare Levy, ockupationen är här” / ”Judarna får vatten – stulet från araberna. Apartheid är här!”

Nära ladugården intervjuar en journalist från tyska ARD radion några av deltagarna. ”Folk i Europa bör veta vad som händer här. Detta är inte några officerares nyck, det är politik”, säger en aktivist. ”För några månader sedan besökte Netanyahu trakten och höll ett tal. Han sade att Jordandalen måste förbli israeliskt för alltid. Jag menar inte att Netanyahu personligen beställt konfiskeringen av vattnet och andra trakasserier av palestinerna. Han behöver

inte göra det. Officerare på marken anser att de översätter de allmänna politiska riktlinjerna till konkreta åtgärder.”

Vi går in i ett stort tält för att lyssna till Fathi Daragmeh, som talar arabiska och översätts till engelska av Hudirat. Först är han trevande, tydligen ovan att tala till en större församling, sedan växer självförtroendet.

”Ni är alla mycket välkomna här, mycket välkomna. Vi, palestinier och israeler är båda födda i detta land. Vi måste hitta ett sätt att leva tillsammans, att lösa problemen. Det finns ingen annan väg!

Vi har bott här i många generationer. Vi har levt av källan, vår källa. Vi glädde oss åt källan. Nu har den tagits ifrån oss. Den gavs till bosättarna i Maskiot”. (Den israeliska bosättningen Maskiot grundades ursprungligen 1982, men övergavs; den återupprättades 2006, för att ge plats åt bosättare från Gazaremsan).

”Vi hatar inte bosättarna i Maskiot. Vi försökte skapa goda grannkontakter med dem, men det var inte så framgångsrikt. En gång slet sig en av våra hästar och hamnade i bosättningen. Deras säkerhetsofficer band ett rep om hästens hals och släpade den bakom en bil till dess den dog. Grymhet mot ett djur utan någon anledning alls.

Några månader senare slet sig en av deras hästar och kom in i vår by. Vi gav den foder och vatten och ställde in den i vårt

stall varpå jag ringde deras säkerhetsofficer. Jag erbjöd kaffe och berättade: ”Ni dödade vår häst, vi tog hand om er häst, nu kan ni komma och hämta den. Han svarade bara: Vi är starka, ni är svaga”, tog hästen och gick utan att dricka kaffet.

Vi är nästan de enda som fortfarande föder upp kor i Jordandalen. Den palestinska kon Bakar al Falstini. En gång var det många som gjorde det, genom hela dalen. Men det är mycket svårt. Kor behöver mycket vatten, och det är mycket svårt att hitta. De behöver betesmark och de flesta ängarna är nu antingen i händerna på armén eller på bosättarna. För några veckor sedan gick flera av min brors kor över vägen. Armén konfiskerade dem och vi var tvungna att betala en massa pengar för att få tillbaka dem. Kor vill rulla sig i leran på sommaren för att skydda sig mot flugor, men det finns ingen lera längre. Vi får inte komma till Jordanflodens strand; det är en militär zon.

Du kan inte föreställa dig hur mycket arbete det är att driva upp kor under de villkor vi lever. Vi är fem bröder med vår gamla far och våra familjer, vi arbetar mycket hårt dag efter dag så att vi kan ha kvar våra 50 kor. Korna är allt vi har.”

Adam Keller

Förkortad version

Översättning: Maria Bergom Larsson

Läsecirkel kring Avraham Burgs bok

”The Holocaust is Over; We Must Rise from Its Ashes”

– Inbjudan till planeringsmöte 30/9 eller 28/10

På Shiven, efter att en legendar i svenskt-judiskt liv gick bort, blev jag inspirerad att ha en läsecirkel kring Avraham Burgs bok.

Min förhoppning är att en sådan cirkel kunde bli en av många gnistor för en vitalisering av svensk-judisk identitet à la den som Anna Rock m.fl. stod för på 1950-talet. Jag önskar att judisk identitet åter kommer att handla om perspektivrikedom, öppenhet och skepsis mot överhet och fundamentalism av alla slag.

Jag har i snart ett år talat om detta med bekanta som jag tror kan vara likasinnade. Och jag hörde en bra diskussion om boken i det judiska kulturnätverk som under tre års tid träffats hos Marianne G. och Ricki N. Jag har också luftat idén vid ett besök i Israel och Palestina i somras, med vänner i JIPF – t.ex. vid en seder i våras, etc.

Så nu undrar jag om Du är intresserad av att komma till ett planeringsmöte. Om ”ja” så säg också om någon av söndagarna 30/9 och 28/10 vid 17-tiden passar Dig. Så väljer jag det som passar flest.

Alla har vi säkert olika teman i boken som vi finner viktiga. Den kom i svensk översättning för inte så länge sedan. På planeringsmötet tänkte jag att vi bl.a. skulle tala om vad vi prioriterar. Och oroa Dig ej för de högtidliga orden här ovan om ’vitalisering’ etc. De som känner mig skulle kalla formuleringen typiskt ”bonzoid”. Alla som upplever sig berörda av judisk identitet, Israel och Palestina är välkomna! Alltså oberoende av om man enligt någon definition är jude.

Lokal för planerträffen börjar jag leta efter när jag vet hur många som är intresserade. Svara helst före den 25e september till bonzoeh@gmail.com. 25e september är bara några dagar in på det nya judiska året.

Shana tova! Hör gärna av Dig!

Ernst, Bonzo Hollander

JIPF skrev ett brev till EU parlamentariker med anledning av debatten om internationell handel:

Hej,

nu är det hög tid för EU parlamentet att använda sin nyförvärvade makt och påminna Israel om dess förpliktelser under internationella humanitära lagar. Detta är rätt tillfälle för EU att visa att det kan förverkliga sina löften att arbeta för en rättvis och varaktig fred i Mellanöstern, läka den falska dikotomin mellan ”bara handel” och mänskliga rättigheter och överbrygga klyftan mellan ord och handling. Därför skickar vi nu den här uppmaningen till er som representerar Sverige i EU parlamentet att låta Sveriges röst för demokrati och mänskliga rättigheter konkretiseras i er röst. Vi bifogar också en rapport från Storbritannien om konflikten mellan internationell lag och internationell handel när det gäller import till EU av bosättarprodukter.

*Judar för Israelisk Palestinsk Fred (JIPF) den svenska grenen av EJJP
Maria Bergom Larsson*

Israeliska bosättningar kan stå inför handelsförbud, enligt en internationell jurist.

Europeiska regeringar, inklusive Storbritannien, har fått ett rättsutlåtande från en ledande internationell jurist som hävdar att det skulle vara helt inom den nuvarande EU lagstiftningen att förbjuda handel med israeliska bosättningar på den ockuperade Västbanken.

Det formella yttrandet från James Crawford, professor i internationell rätt vid Cambridges universitet, kommer sannolikt att ingjuta ny aktualitet i kampanjerna i England och på andra håll för att få till stånd ett förbud, vid en tidpunkt när flera medlemsstater undersöker olika vägar för att skärpa hållningen till import av bosättarprodukter.

Israeliska bosättningar på Västbanken anses olagliga enligt internationell rätt, en ståndpunkt som omfattas av alla EUs medlemsstater.

I synnerhet kommer detta yttrande ses som en utmaning mot den tidigare omfattade hållningen i officiella kretsar. För ett land som Storbritannien att förbjuda import av bosättarprodukter eller förbjuda banker att finansiera bosättningarnas verksamhet, skulle stå i motsättning till europeisk eller global handelsrätt. Professor Crawford säger i sitt 60-sidiga yttrande, som visats för högre tjänstemän inom EU under de senaste månaderna samt också setts av The Independent, att ”det inte tycks finnas någon lag inom EU Kommissionen som bryts om en medlemsstat fattar beslutet att förbjuda import av bosättarprodukter av allmänpolitiska skäl.”

Han argumenterar för att medlemsstater som vill förhindra import av produkter från bosättningarna kan hänvisa till EUs Associationsavtal med Israel, där det föreskrivs att avtalet ”skall grundas på

respekt för mänskliga rättigheter och demokratiska principer.” Han argumenterar för att ett sådant EU förbud mot handel med bosättningarna, inte skulle bryta mot förpliktelserna mot Världshandelsorganisationen (WTO) eftersom ”enligt internationell rätt kan Västbanken och Gaza inte anses vara Israels territorium”.

Yttrandet publiceras denna vecka (9 juli) på Trades Union Congress, som sedan länge har bedrivit en kampanj för ett förbud mot handel med bosättningarna – till skillnad från en bojkott av Israel självt, som inte stöds av TUC.

Brendan Barber, TUC generalsekreterare, sade att Storbritannien har inneburit en ”verklig skillnad” genom att säkerställa att stormarknadernas varor från bosättningarna var korrekt märkta.

Men tillade, att ett förbud behövdes, för att varje ny bosättning minskar hoppet om en palestinsk stat i fredlig samlevnad med Israel. ”Regeringarna i Europa håller med om detta, men de behöver gå längre än bara ord till praktisk handling.”

Danmark och Sverige liksom Sydafrika, överväger att följa Storbritanniens initiativ att märka varor, medan den irländska

regeringen har föreslagit att EU bör överväga ett totalt förbud mot bosättningsprodukter.

Professor Crawford yttrande tillbakavisar argumentet att EUs medlemsstater är skyldiga att – i stället för bara i stånd att – framtvinga ett förbud.

Men det antyder att stater – till skillnad från privata företag – som direkt köper varor från bosättningarna eller tillhandahåller finansiell eller annan hjälp, kan bli föremål för påföljder enligt internationell rätt.

Det kan också indirekt förnya fokus på den 1 miljon pund som betalas av EU Kommissionen genom en fond till Ahava för vetenskapligt samarbete, det stora israeliska kosmetikföretaget, som har en anläggning för mineralutvinning vid Döda havet på den ockuperade Västbanken.

Även om Kommissionen nu antyder att den ska se över kriterierna för en efterföljande fond från 2013, har det upprepade gånger inför EU Parlamentet försäkrat att det inte finns några rättsliga hinder för bidragen.

The Independent 9 juli 2012
(Översättning Maria Bergom Larsson)

Det är berättigat att bojkotta bosättningarna

Att märka produkter från bosättningarna borde ha varit en självklar åtgärd för länge sedan, som en vägledning till den kloke och engagerade konsumenten.

Jag köper inte varor som kommer från bosättningarna och jag kommer aldrig att göra det. I min tankevärld är dessa varor stulna. Precis som jag gör med vilka andra stulna varor som helst - jag försöker att inte köpa dem. Kanske sydafrikanerna

och danskarna inte heller tänker köpa dem; under tiden har deras regeringar endast krävt att produkter från bosättningarna ska märkas så att kunderna inte blir lurade. Precis som det förr inte fanns något behov av att märka handelsvaror från de brittiska kolonierna som brittiska, är det inte nödvändigt att märka produkter från Israels kolonier som israeliska. Vem som helst som vill stödja Israels koloniala system kan köpa dem; de som är motståndare till det kan bojkotta dem. Så enkelt är det, och lika nödvändigt.

Israel, som bojkottar Turkiets stränder och Hamas, borde vara de första att förstå detta. I stället har vi hört hjärtskärande rop och ilska tillrättavisningar. Inte mot danskarna än, de är snälla, men mot sydafrikanerna som är mindre snälla i våra ögon. Talesmannen för Utrikesministeriet stämplade detta beslut som ”en åtgärd med rasistiska förtecken”, och hänvisade till landet som utkämpade det modigaste kriget mot rasism i mänsklighetens historia.

Ja, det nya Sydafrika kan lära Israel en läxa i kriget mot rasism; och ja, Israel kan lära världen en läxa i rasism. Återigen har det bevisats att Israels fräckhet inte känner några gränser: Israel, av alla länder, anklagar Sydafrika, av alla länder, för rasism. Finns det något löjligare?

Det var ingen tillfällighet att den sydafrikanske ambassadören i Israel, Ismail Coovadia, under en mottagning med anledning av Kameruns självständighetsdag, verkade både road och besvärad när Utrikesdepartementet enligt vad som rapporteras, gjorde en absurd sökning på honom sedan han underlåtit

att hörsamma en kallelse till ett möte där avsikten var att framföra en skarp tillrättavisning. Det är inte svårt att föreställa sig hur många sådana åthutningar israeliska ambassadörer i olika delar av världen förtjänar att kallas in till, om detta att märka produkter från bosättningarna är ett skäl för reprimanderr och anklagelser för rasism från den israeliska regeringens sida, som så klart och tydligt inte är rasistisk.

Att märka produkter från bosättningarna borde sedan länge ha varit en självklar åtgärd för att vägleda den kloka och engagerade konsumenten. Bojkott av produkter från bosättningarna borde också ha ägt rum för länge sedan som kompass för laglydiga medborgare. Vi hänvisar inte enbart till en politisk eller moralisk ställning; detta är en fråga om att upprätthålla internationell lag. En produkt som kommer från bosättningarna är en olaglig produkt, precis som även bosättningarna är olagliga. Och liksom det finns ett växande antal konsumenter i världen som inte vill köpa produkter från arbetsplatser med svältlöner i Sydostasien eller ”blodsdiament” från Afrika p g a deras ursprung och de omständigheter som de är tillverkade i, så kan man förutse att det finns konsumenter som vill bojkotta produkter från ockuperad mark där billig palestinsk arbetskraft utnyttjas men vars möjligheter att få jobb finns i just bosättningarna.

De självgodas, skenheliga protesterna från israeliska fabriksägare och jordbrukare i de ockuperade områdena, som säger att de bryr sig så mycket om sina palestinska arbetare och som hävdar att en bojkott skulle riskera deras anställdas möjligheter

till inkomst, är ett cyniskt försök att vilseleda folk. Om ockupationsstyrkorna och bosättningarna, där dessa företag etablerats, hade dragits tillbaka, och marken lämnats tillbaka till ägarna, skulle dessa ha fått mycket värdigare möjligheter till inkomst.

En bojkott av varor från bosättningarna är en berättigad bojkott, och det finns inget annat sätt att beskriva den. Att märka dessa varor är det minsta som varje regering i världen skulle kunna kräva, som en tjänst till sina medborgare.

Dessutom är det faktiskt avsaknaden av sådan märkning som kan leda till en massbojkott av alla blå-vita produkter. När allt kommer omkring – hur kan en dansk eller sydafrikansk konsument veta om avokadon som han köper inte växt på palestinsk mark?

De som vill köpa illegala produkter borde köpa Bagel Bagel-varor, toaletter av märket Lipsky, kosmetika tillverkad av Ahava, svamp från Tekoa, eller vin från vingårdarna i Psagot eller Golanhöjderna. De som vill stödja och förstärka bosättningsystemet kan köpa dessa produkter och njuta av dem.

Men de som vill protestera det minsta mot denna oförsvarliga satsning är välkomna att bojkotta den och låta bli att köpa dessa produkter. För min del kommer jag att fortsätta att läsa det finstilla på varje produkt. Medborgare i hela världen har också denna rättighet.

Denna rättighet? Denna skyldighet.

Gideon Levy

Haaretz den 24 maj 2012

Översättning: Anja Emsheimer

LO-kongressen 2012

Bojkotta varor från ockuperade områden

LO stödjer den palestinska fackföreningsrörelsens krav på bojkott av israeliska varor från ockuperad mark. LO förespråkar dock inte nu en allmän bojkott av israeliska varor. LO ska dessutom verka för att kapital som LO har inflytande över inte placeras i israeliska värdepapper.

Det beslutade LO-kongressen när man diskuterade Palestinafrågan.

LO-kongressen menade i sitt beslut att ockupationen, muren och bosättningarna är de avgörande hindren för bildandet av ett självständigt, demokratiskt och fritt Palestina. LO stödjer Socialdemokraternas krav att den svenska regeringen ska verka för att Palestina beviljas medlemskap i FN. Kongressen ställde sig också bakom kravet att blockaden mot Gaza hävs. Vidare ska LO verka för att arbetsgivarna slutar att göra affärer med företag som tjänar pengar på de illegala bosättningarna.

EU anklagar Israel för brott mot de mänskliga rättigheterna

Den Europeiska Unionen uppmanar den judiska staten att ”skydda den arabisk-palestinska minoritetens rättigheter, men indikerar också att den kommer att utöka den gemensamma ekonomiska verksamheten

Ynetnews 07.29.12

I ett färskt uttalande utfärdat av EU-Israel associeringsrådet kritiserade den Europeiska Unionen (EU) Israel skarpt för vad den kallar en lång rad av brott mot de mänskliga rättigheterna inom den judiska staten och på de ”ockuperade palestinska områdena.”

Bland annat hänvisar uttalandet till Israels skyldighet att skydda den arabisk-palestinska minoritetens rättigheter och betonar ”betydelsen att ta itu med det som ett centralt problem i sig,” och att söka rättvisa och hållbara lösningar för de icke erkända arabiska Beduinbyarna i nära samråd med de berörda samhällena.

Dessutom upprepar uttalandet EU:s stöd till människorättskämparna, ett stöd som är en ”väletablerad del av den Europeiska Unionens utrikespolitik för mänskliga rättigheter” och fördömer ”Israels överdrivna användning av administrativt frihetsberövande.”

EU uppmanade Israel ”att avstå från åtgärder som kan ... inskränka föreningsfriheten och yttrandefriheten (i det civila samhället).”

Trots EUs uppmärksammande av dessa ”brott”, visar associeringsrådets uttalande också att EU kommer att öka den gemensamma ekonomiska verksamheten med Israel avsevärt: Sextio konkreta aktiviteter i över 15 specifika områden.

Adalah, Läkare för Mänskliga Rättigheter Israel och den Folkliga Kommittén mot Tortyr i Israel sade att EUs uttalande ”understryker den försämrade situationen för de mänskliga rättigheterna i Israel och på de ockuperade palestinska områdena och klargör att Israels allierade är medvetna om den nuvarande regeringens destruktiva politik mot de mänskliga rättigheterna.

”Dock, den bristande överensstämmelsen mellan EUs ställningstagande mot Israels politik vad det gäller de mänskliga rättigheterna, och dess beslut att stärka de ekonomiska banden kan befrämja ytterligare straffrihet. Principerna om de mänskliga rättigheterna, djupgående demokrati och internationell rätt bör vara de viktigaste principerna i relationerna mellan EU och Israel och måste styra varje utvidgning av dess handelsförbindelser med Israel,” meddelade människorättsgrupperna i ett gemensamt uttalande.

*Översättning: Ilan Cohen
Originaldokumentet med titeln
ELEVENTH MEETING OF THE EU-
ISRAEL ASSOCIATION COUNCIL,
Brussels, 24 July 2012 finns på vår
hemsida <http://www.jipf.nu/>*

”Respektera gröna linjen och märk bosättarnas varor”

Dramatisk ökning av bosättningar

- Expansionen av bosättningar på Västbanken och östra Jerusalem stöds politiskt, militärt och finansiellt av den israeliska högerregeringen.
- På Västbanken finns nu 149 israeliska bosättningar och cirka 100 så kallade utposter med totalt 550 000 invånare.
- Enligt den israeliska organisationen Who Profits finns 136 företag på ockuperat område.
- Då Osloavtalet undertecknades 1993 fanns det omkring 250 000 bosättare på de ockuperade områdena.
- Det Israel som erkänns av det internationella samfundet är det land vars gräns utgörs av 1948 års stilleståndslinje, den så kallade gröna linjen.

Krav på politisk handling. Den internationellt erkända gränsen mellan Israel och den ockuperade Västbanken måste respekteras. Ett sätt att göra detta är att kräva märkning av varor som producerats av bosättarna. Det är dags för Sverige att agera, skriver företrädare för Judar för Israelisk-Palestinsk Fred.

Under kort tid har två framstående representanter för det israeliska samhället, Avraham Burg, före detta talman i det israeliska Knesset, (DN 12/6) och Alon Liel, (GP 25/6) tidigare generaldirektör för Israels utrikesdepartement, gått ut i internationella medier och vädjat om västvärldens och

EU:s hjälp att stävja den -israeliska bosättningspolitiken.

Deras fokus är den expansion av bosättningar på Västbanken och östra Jerusalem som politiskt, militärt och finansiellt stöds av den israeliska högerregeringen. För både Burg och Liel är detta en kurs mot katastrof för det demokratiska och legitima Israel, det vill säga det Israel vars gräns utgörs av 1948 års stilleståndslinje, den gröna linjen, den gräns som erkänns av det internationella samfundet.

Den sedan 1967 pågående ockupationen av den palestinska Västbanken är däremot ett illegalt projekt som står i vägen för en tvåstatslösning mellan Israel och Palestina. På det ockuperade territoriet finns nu 149 bosättningar och cirka 100 så kallade utposter med totalt 550 000 invånare.

Utvecklingen är skrämmande: Vid den tidpunkt då Osloavtalet undertecknades 1993 fanns det omkring 250 000 bosättare på de ockuperade områdena och redan år 2000 var antalet 390 000. Enbart under 2011 ”legaliserades” 11 nya bosättningar och 3 500 nya hus byggdes (Peace Now Jan 2012). Deras expansion har gjort att Västbanken i dag mer liknar en schweizerost uppdelad i små enklaver av palestinsk mark genomkorsad av motorvägar reserverade för ockupanterna.

Möjligheten för upprättandet av en livskraftig palestinsk stat håller således på att försvinna och med det utsikterna för en fredlig lösning.

EU och Sverige kan använda sig av handelspolitiska åtgärder för att motverka denna expansion och för att avkräva respekt för den gröna linjen.

Enligt 2004 års associationsavtal mellan Israel och EU ska varor från ockuperat område undantas från tullbefrielsen och därmed inte få de förmåner som enligt avtalet tillfaller israeliska produkter, som är tillverkade innanför den gröna linjen. Nu lyckas bosättarföretagen ofta dölja sitt ursprung genom att ha sitt huvudkontor inne i Israel och försöker på så sätt lura EU. Det betyder att konsumenterna omöjligt kan skilja produkter som kommer från Israel från produkter som kommer från bosättningarna. Det betyder också att de illegala bosättarna får handla med EU:s inre marknad på förmånliga villkor och därmed konkurrera om jobb och ekonomi. Märkning av varor från bosättningarna blir därför en viktig politisk handling.

Enligt den israeliska organisationen Who Profits finns i dag 136 företag på ockuperat område. Företaget Carmel-Agrexco är en israelisk exportör av frukter, grönsaker och blommor som finns i många svenska livsmedelsaffärer. Företaget har ett regionalt kontor i den ockuperade Jordandalen. Vanliga produktnamn är Carmel, Carmel Bio Top (ekologisk produkt), Jaffa, Jordan Plains och Alesia. Agrexco har dokumenterats vara aktiva i en rad bosättningar, bland

andra Tomer, Bnei Yehuda och Kibbutz Kalia.

Dead Sea Laboratories från bosättningen Mitzpe Shalem, som tillverkar kosmetikprodukter från Döda Havet under bland annat varumärket AHAVA, är ett annat exempel. Sodastream har huvudfabriken i bosättningen Mishor Adomim.

Nu har den sydafrikanska regeringen gått i spetsen för att få en ändring av denna policy och infört ett förbud i landets konsumentlagstiftning mot att produkter som kommer från bosättarna märks "Made in Israel". Kort därefter beslutade Danmark detsamma (Politiken 18 maj).

De följde därmed i Storbritanniens spår, som redan 2009 uppmanade landets butiker att märka bosättarprodukter på ett annat sätt än de israeliska. Även den schweiziska butikskedjan Migros har beslutat att göra likadant precis som COOP i flera länder som Irland, Italien och USA.

EU är Israels största exportmarknad. Ingen bör underskatta den ekonomiska betydelsen av bosättarmärkningen. Men framför allt är det ett politiskt ställningstagande. Så har det också uppfattats i Israel. Sydafrikas ställningstagande har väckt raseri i bosättarkretsar. Talesmannen för Israels utrikesministerium stämplade Sydafrikas beslut som "en åtgärd med rasistiska förtecken". (Haaretz 24 maj)

Däremot skriver den israeliske journalisten Gideon Levy i Haaretz 24 maj: "Att märka produkter från bosättningarna borde egentligen sedan

länge ha varit en självklar åtgärd, som vägledning till den kloka och engagerade konsumenten. Att bojkotta produkter från bosättningarna borde också ha ägt rum för länge sedan som kompass för laglydiga medborgare. Vi hänvisar inte enbart till en politisk eller moralisk ställning; detta är en fråga om att upprätthålla internationell lag. En produkt som kommer från bosättningarna är en olaglig produkt, precis som även bosättningarna är olagliga.”

Vad gör den svenska regeringen för att svara på Avraham Burgs och Alon Liels vädjan om hjälp? Den kommer inte från

några små marginaliserade vänstergrupper utan från det demokratiska Israels hjärta.

Vi tillhör en judisk organisation som värnar en rättvis fred mellan Israel och Palestina, och har svårt att stillatigande åse regeringens passivitet och förväntar oss ett snart svenskt initiativ.

Maria Bergom Larsson

Anja Emsheimer

Ilan Cohen

Judar för Israelisk-Palestinsk Fred

(JIPF)

Publicerad i DN 2012-07-15

Israel är på väg mot en apartheidregim.

Palestinaproblemet förekommer inte längre på någon dagordning.

Det blir ingen tvåstatslösning på palestinaproblemet.

Som utsikterna ter sig, finns inget hopp om att palestinerna skall kunna upprätta sin egen stat. Det är inte bara tragiskt för palestinerna, som måste finna sig i att leva under israelisk ockupation, men också för israelerna som tycks vara inställda på att fortsatt uppträda som ockupationsmakt. Priset för att upprätthålla ockupationen är att Israel kommer att upphöra att vara en demokrati. Det blir en judisk apartheidstat.

Om 10-15 år kommer merparten av befolkningen i landet mellan medelhavet och Jordanfloden att vara palestinsk,

medan makten ligger i händerna på en judisk minoritet som inte vill ge palestinerna demokratiska rättigheter och medbestämmanderätt.

Det är på längre sikt konsekvensen av premiärminister Benjamin Netanyahus och hans nationalistisk-ortodoxa regerings politik. Många israeler förstår vilka faror som lurar. Det rör sig om en enkel demografisk räkneuppgift. Netanyahu har lyckats manipulera merparten av den israeliska befolkningen att tro att den aktuella existentiella faran som hotar Israel, är den iranska och inte den demografiska bomben.

Israeliska medier, inspirerade av regeringens talesmän, har de senaste åren utsatt befolkningen för en skrämselfpropaganda om konsekvenserna av ett

atomvapenbeväpnat prästerskap i Iran, Netanyahu använder det man kallar holocaustkortet, i sin skrämsekampanj, vilket gör ett starkt intryck på många israeler.

Traumat från andra världskrigets judeförföljelser har etsat sig fast i judiskt medvetande, Holocaust har blivit en del av den israeliska självbilden. Sedd i ljuset av den aktuella faran förefaller hotet om att Israel kommer att bli en appartheidstat i nästa generation, avlägsen. Israelerna lever i en här -och- nu-tillvaro.

Det krävs en katastrof för att skaka om israelerna från den likgiltiga hållningen till palestinaproblemet. Och av allt att döma är en katastrof inte förestående. Netanyahus politik går ut på att bevara status quo. Det palestinska självstyret i samarbete med den israeliska ockupationsmakten sörjer för lugn och ordning och förhindrar terror, så att den israeliska befolkningen blir bekräftad i sin uppfattning att ockupationen i verkligheten är godartad och försvarbar. EU-länderna bidrar till denna illusion genom att finansiera president Mahmoud Abbas' USA-utbildade bataljoner, vars uppgift inte är att skydda palestínska landsmän, som blir terroriserade av israeliska ortodoxa och fanatiska bosättare, men den israeliska civilbefolkningen.

Den israeliska letargin motsvaras av den palestinska apatin. Båda förhållningssätten verkar till Netanyahus fördel. Palestinaproblemet förekommer inte på någon dagordning. FN är upptaget med Syrien. USA är upptaget med Iran. EU av

den ekonomiska krisen. Egypten av maktkampen mellan politisk islam och armén. Förklaringen är att det inte har lyckats för palestinerna, dvs. Mahmoud Abbas och hans rådgivare i Fatahpartiet, att formulera en dagordning som andra kan förhålla sig till. De har följt en strategi, som har avslöjat deras maktlöshet. Kort efter att president Obama hade tillträtt, förklarade han att en lösning av palestinakonflikten skulle stå överst på hans dagordning.

Under det senaste mötet för tre veckor sedan, mellan Netanyahu och Obama, kom palestinaproblemet inte ens på tal. Allt handlade om Iran. Och när Mahmoud Abbas för ett par veckor sedan ville skriva ett brev till Netanyahu, var det skulle framgå att den nuvarande situationen inte kunde fortsätta, utlöste det ett telefonsamtal från Obama, det första på sex månader, där presidenten varnade Mahmoud Abbas för provocerande handlingar. Abbas har nu efter årslånga resultatslösa förhandlingar, nått till den punkt där han måste inse i att det är hopplöst att förhandla med Netanyahu, därför att denne är motståndare till en palestinsk stat med huvudstad i östra Jerusalem.

EU kan inte pressa Netanyahu, USA vill inte, bl.a. därför att Israel i den aktuella situationen i mellanöstern är USA:s enda pålitliga allierade. Alla opinionsmätningar i israel tyder på att Netanyahu kommer att vinna stort i nästa års val i Knesset.

*Herbert Pundik
f.d.chefredaktör för Politiken
Översättning från danska: Sonja
Maimon*

Befria Gaza

Försöken att främja välstånd på Västbanken och fattigdom på Gazaremsan som bevis för att det lönar sig att samarbeta med Israel, medan fiendskap med Israel får motsatt verkan, har aldrig utlöst den länge efterlängta kedjereaktionen.

Tiden är inne att befria Gazaremsan, att häva blockaden och inleda ”normala” relationer både med Gazas befolkning och med Hamas ledare. Tiden har kommit att låta europeiska stater och USA göra direktinvesteringar på Gazaremsan och att låta Gazas ekonomi utvecklas liksom dess motpart på Västbanken. Tiden är inne att sluta bluffa och låta påskina att Gazablockaden straffar Hamas, hindrar raketbeskjutning och gagnar Israels behov av säkerhet. Israels fantasier om att ”förstöra terrorns infrastruktur” – eller rättare sagt: förstöra Hamas ledarskap – har gång på gång gått i kras, och det är dags att göra upp med den illusionen.

Försöken att främja välstånd på Västbanken och fattigdom på Gazaremsan som bevis för att det lönar sig att samarbeta med Israel, medan fiendskap med Israel får motsatt verkan, har aldrig utlöst den länge efterlängta kedjereaktionen. Gazaborna har inte anordnat massdemonstrationer mot Hamas regering, och majoriteten på Västbanken får trots allt varken någon politisk eller ekonomisk bonus av detta. Sanningen är den att den ekonomiska blockaden av Gaza är rätt hålig och beror inte bara på smuglingen genom tunnlar. Hundratals

lastbilar passerar mellan Israel och Gaza via gränsövergången Kerem Shalom, och ett antal affärsmän från Gaza tillåts föra in sina varor till Jordanien och Israel. Israel är på grund av blockaden utsatt för kraftiga internationella påtryckningar, särskilt i efterdyningarna av vad som hände den turkiska Frihetsflotillan 2010.

Den koppling som Israel hävdar finns mellan den ekonomiska blockaden och säkerhet har ingen som helst grund. Hamas har ett enormt förråd av raketer och missiler, men det är rivaliserande organisationer i Gaza som i huvudsak är ansvariga för missil- och raketangreppen på Israel. Terrorattacken i Sinai då 17 egyptiska soldater och officerare dödades, tvingade Hamas att kraftfullt hävda att de inte var involverade i detta.

Paradoxalt nog tvingades Hamas, med sitt starka beroende av ett Egypten lett av det Muslimska Brödrskapet, att offentligt uttrycka solidaritet med Egyptens nationella intressen, ta avstånd från attacken såsom ett brott, och stödja den egyptiska arméns operationer mot terrororganisationer i Sinai. Hamas gick till och med så långt som att offentligt försäkra sin avsikt att bistå Egypten i kriget mot terrorn på Sinaihalvön. Förra veckan besökte en ”militär” Hamas-kontingent Egypten; Ahmed Jabri, chef för Hamas militära gren, var en av dem som reste till Egypten för att koordinera antiterroraktiviteter i Sinaiområdet. Karaktären av ett sådant samarbete förblir oklar; det är svårt att begripa vad Hamas kan göra mot radikala

organisationer som bekämpar Egyptens regering.

I varje fall hamnar Hamas samtycke att samarbeta med Kairo i detta, på kollisionskurs – spänningarna kring Gazaremsan mellan Hamas och organisationer, som stöds av radikala grupper i Sinaiområdet, förvärras. Egyptierna är inte naiva; de vet att samarbetet med Hamas kommer att leda till seger i deras kamp mot terrorn. Men Egypten, i motsats till Israel, förstår att den enda vägen att uppnå samarbete v g säkerhet är att garantera Hamas status av partnerskap.

Israel är indragna i intensiva försök att få internationella partners i kampen mot Iran, och de borde vara glada ifall Hamas ledare förkastar den iranska ledaren Mahmoud Ahmadinejads förslag att sammankalla till ett toppmöte i Teheran där Fatah och Hamas är med. Hamas talesmän upprepade gång på gång och offentligt att det är Egypten, inte Iran, som kan bidra till enighet mellan palestinska grupper. För övrigt är det värt att nämna

att Mahmoud Abbas, som länge har anklagat Hamas för att vara helt avhängiga av Iran, deltog i en konferens i Teheran med alliansfria stater.

Israel behöver inte erkänna Hamas för att samarbeta med dem. Men med tanke på de känsliga relationerna mellan Israel och Egypten borde Israel verkligen försöka att stärka dessa band genom någon form av välvillig gest gentemot Gazaremsan. En annan bonus vore att häva blockaden: relationerna mellan Turkiet och Israel skulle äntligen kunna ordna upp sig ifall Israel bjöd in Turkiet som övervakare när blockaden väl är hävd, och också framföra en senkommen ursäkt till Turkiet för dödandet i flotillan.

Politisk klokhet, humanitär medkänsla och en kylig cost-benefit-analys talar för befrielse av Gaza. Men det verkar som att dessa upplysningens stigar fortfarande är avstängda på order av Israels regering.

Zvi Bar'el

<http://www.haaretz.com/print-edition/opinion/free-gaza.premium-1.462824>

Översättning: Anja Emsheimer

Den antisemitism som undgår rapportering

Tiotusentals människor lever i skuggan av terror. Här kommer lite statistik som ni inte kan hitta i någon forskning om antisemitism, hur noggrann studien än är. Under årets första sex månader har 154 antisemitiska attacker rapporterats, 45 av dem i en enda by. En del befarar att förra årets rekord på 411 attacker - signifikant fler än de

312 under 2010 och 168 under 2009 – kommer att brytas i år. Enbart i juni har 58 tillbud rapporterats, inklusive bönder och fåraherdar som siktar på sina offer och kastar sten på dem, krossade fönster, mordbränder, förstörda vattenledningar och vattenmagasin, fruktträd som ryckts upp med rötterna och ett förstört andaktshus. Ibland är våldsmännen

maskerade, ibland inte; ibland attackerar de i smyg, ibland mitt på ljusa dagen.

Två våldsamma attacker per dag genomfördes på olika platser den 13, 14 och 15 juli. Orden ”död” och ”hämd” har klottrats där; ett ovanligare budskap lovar att ”vi kommer även att slakta er”. Det är inte någon slump att de flitiga forskarna i antisemitism har utelämnat dessa data. Orsaken är att de inte bedömer dem som relevanta, eftersom de attackerade semiterna bor i byar med namn som Jalud, Mughayer och At-Tuwani, Yanun och Beitilu. Den dagliga dosen av terroriserande (annars känt som terrorism) som dessa semiter utsätts för, finns inte sammanställd i någon snygg statistisk rapport; ej heller känner större delen av den judiska befolkningen i Israel och runt om i världen till den – trots att dessa händelser liknar de berättelser som våra far- och morföräldrar har berättat för oss.

Den dag som våra far- och morföräldrar fruktade var söndagen, den kristna sabbaten; semiterna, som fruktar lördagen, den judiska sabbaten, intresserar inte de forskare som kartlägger antisemitism. Våra far- och morföräldrar visste att myndigheterna, som var de som upprätthöll ordningen, inte skulle ingripa för att hjälpa en judisk familj som blev attackerad; vi vet att IDF, den israeliska polisen, Israels civila administration, gränspolisen och domstolarna samtliga ställer sig utanför, blundar, avleder undersökningarna, förhalar, struntar i bevis, tonar ner allvaret i handlingarna, beskyddar våldsmännen och uppmuntrar dessa pogromtchikar. Händerna som genomför dessa attacker tillhör israeliska judar som kränker internationell rätt genom att leva

på Västbanken. Men avsikterna och målen bakom attackerna är själva stommen i den israeliska icke-ockupationen. Detta systematiska våld är en del av den befintliga ordningen. Den kompletterar och underlättar regimen våld, och det som dess representanter – brigadledarna, bataljonsledarna, generalerna och officerarna i den civila administrationen – gör då de ”bär bördan” med militärtjänst.

De roffar åt sig så mycket mark som möjligt genom att använda sig av ursäkter och knep som Högsta domstolen har bestämt att de är kosher; de har internerat de infödda till tätbefolkade reservat. Detta är kärnan i den fantastiska succén, känd som Area C: en avsiktlig utrensning av den palestinska befolkningen på ca 62 % av Västbanken som förberedelse för en formell annektering. Dag efter dag lever tiotusentals människor i skuggan av terror. Kommer våra hem vid byn att attackeras idag? Kommer vi att kunna gå till brunnen idag, till fruktträdgården, till våra vetefält? Kommer våra barn att komma oskadda till skolan eller sina kusiners hem? Hur många olivträd har förstörts i natt?

I undantagsfall, och om man råkar ha tur, videofilmar frivilliga från B’Tselem en incident och bryter igenom det pansar av medveten okunnighet som invånarna i Mellanösterns enda demokrati iklär sig. När ingen kamera finns där, är saken försumbar, för när allt kommer omkring, kan man ju inte tro på vad palestinerna säger. Men denna rutin att trappa upp våldet är mycket verklig, även om den är underrapporterad.

För Al-Haq (se länk nedan), en organisation för mänskliga rättigheter, på-

minner det upptrappade våldet om det som hände 1993-1994, när de varnade för att det ökade våldet i kombination med myndigheternas underlåtenhet att agera, skulle leda till en oerhörd mängd offer. Och sen kom dr Baruch Goldstein från Kiryat Arba och sköt ner 29 muslimska gudstjänstbesökare i Ibrahimmoskén. Massakern möjliggjorde en konsekvent israelisk politik att tömma Gamla stan i Hebron på dess palestinska invånare, med hjälp av israelisk-judiska pogromtchiks. Finns det någon bland landets be-

slutsfattare och verkställare av olika beslut som hoppas på en andra runda?

Amira Hass, Haaretz

[http://www.haaretz.com/opinion/the-anti-semitism-that-goes-unreported-](http://www.haaretz.com/opinion/the-anti-semitism-that-goes-unreported-1.452594)

1.452594

<http://electronicintifada.net/blogs/ali-abunimah/censorship-haaretz-deletes-amira-hass-article-surgin-settler-violence>

Översättning: Anja Emsheimer

Fotnot: <http://www.alhaq.org/>

It's called fascism

Our elders used to say that if something looks like a duck, quacks like a duck and walks like a duck – then it's a duck. Similarly, it is possible to say that if a state acts like a fascist state, legislates fascist laws, its spokespersons speak using fascist terms and some of the population responds in a fascist manner – then such a state is fascist.

Miri Regev (above), former Israeli army spokeswoman and current Knesset

member, called African asylum seekers in Israel "cancer" (Photo: Moshe Milner, Israeli Government Press Office)

For numerous years I warned against use of the word "fascist" in defining the state of Israel. The Israeli regime is first and foremost a colonial regime, moved by colonial considerations of excluding the indigenous population and taking over their country and lands. The use of the term fascism served to soften the colonial character of the Zionist project and of the state of Israel.

There exists no doubt, of course, that the Zionist state did not lose its colonial essence but on the contrary, deepened even further the character traits it shares with states such as Rhodesia, Australia of the 18th and 19th century and the United States in its conquest of the west. However, Israel underwent processes which today justify also defining it as a fascist state. Seemingly, the grandchildren of the victims of German fascism and the

project to destroy Jews who lived under its rule were supposed to know how to identify the fascist characteristics which developed as a terminal illness during the last decade.

The use of the word "cancer" in relation to a group of human beings, for example. Knesset Member Miri Regev (Likud) recently used this word to define the African refugees seeking asylum in Israel. Our ancestors were defined as "cancer" by the Nazis, and even today this word stands at the centre of the international fascist discourse when speaking about foreigners...and Jews. Another characteristic is the increase in pogroms: a mob incited by right-wing politicians, but also by the official discourse and the media, which violently attacks a minority group under the slogan "death to...!" So familiar to those who listened to stories of our grandparents! An additional example from the fascist modus operandi: the incitement of one disempowered group against another.

A pogrom always leads to murder and this is just a matter of time. The clock has begun to tick. MK Michael Ben Ari began his path with pogroms in East Jerusalem under the slogan "death to Arabs", and today he is inciting in south Tel Aviv under the slogan "death to Sudanese"...most of whom, by the way, are not Sudanese but Eritrean.

However, the fascist attack on asylum seekers has an additional aspect related to most of our national and personal histories: the state of Israel was founded as an asylum state for hundreds of thousands of refugees who fled persecution

or who survived the genocide of Eastern Europe. This position as asylum state is what led to the 1947 United Nations decision, and it is doubtful whether the international community would have given its support to the establishment of the state of Israel without the hundreds of thousands of displaced persons and survivors of the Nazi project of destruction. Who like us, the grandchildren and great-grandchildren of those same refugees and survivors, is supposed to feel empathy toward the refugees, whether they are escaping persecution or escaping hunger.

However, the asylum state has become a fascist state in which the discourse of power has completely replaced that of rights, and empathy has given way to hatred of foreigners. Here we have additional proof that the experience of persecution does not necessarily lead to empathy toward other persecuted persons. On the eve of the Jewish holiday of Shavuot, we were less than fifty people demonstrating outside the Prime Minister's residence in Jerusalem, reminding everyone that the Jewish tradition is full of commandments concerning love of the foreigner. Not just to treat someone with dignity, but with actual love!

However, for a society built on the dispossession of the indigenous population and its expulsion, it is doubtful whether it possesses the capacity to feel empathy toward a refugee from Africa, and Miri Regev is an example. Regev, more than any other Knesset member, incited against MK Hanin Zoabi and called for her deportation from the country following the May 2010 slaughter

conducted by Israel's navy against the Turkish ship Mavi Marmara. Today the same woman stands and incites using fascist language against asylum seekers from Africa. Indeed, the face of a gene-

ration is as the face of its leaders, and these days it is best not to look in the mirror.

Michael Warschawski
Alternative Information Center (AIC)

Zionist history: A short quiz

Take this test to find out how much you know about the gradual shift in Israeli political thought over the decades.

Be'er-Sheva, Israel - Not long after Israel celebrated its 64th Independence Day on April 26, a friend prepared a quiz of sorts. She read out loud political quotes to about ten guests who were having dinner at my house, and asked us to identify the politician who had uttered each statement.

Truth be told, none of my guests did very well on the quiz, but I thought that readers acquainted with Zionist history might do better and would be able to identify the source of each of the following statements. There is only one rule to this game: all search engines, including Google, are off limits.

- "Does a bad law become a good one just because Jews apply it? I say that this law is bad from its very foundation and does not become good because it is practiced by Jews ... We oppose administrative detention in principle. There is no place for such detention."
- "We do not accept the semi-official view ... wherein the state grants rights and is entitled to rescind them. We believe that there are human rights that precede the human form of life called a state."
- "We have learned that an elected parliamentary majority can be an instrument in the hands of a group of rulers and act as camouflage for their tyranny. Therefore, the nation must, if it chooses freedom, determine its rights also with regard to the House of Representatives in order that the majority thereof, that serves the regime more than it oversees it, should not negate these rights."
- "We would propose that the Knesset enact a law of its own free will, limiting its authority and stipulating that it will not tolerate any legislation that limits oral or written freedom of expression or association, or other basic civil and human rights to be enumerated before the Constitution, Law, and Justice Committee."
- "The day will come when a government elected by our people will fulfill the first promise made

to the people on the establishment of the state, namely: To elect a founding assembly whose chief function - in any country on earth - is to provide the people with a constitution and issue legislative guarantees of civil liberties and national liberty... For the nation will then be free - above all, free of fear, free of hunger, free of the fear of starvation. That day will come. I can sense that it is coming soon.”

- ”Some say that it is impossible for us to provide full equal rights to Arab citizens of the state because they do not fulfill full equal obligations. But this is a strange claim. True, we decided not to obligate Arab residents, as distinguished from the Druze, to perform military service. But we decided this of our own free will, and I believe that the moral reason for it is valid. Should war break out, we would not want one Arab citizen to face the harsh human test that our own people had experienced for generations.”

Confused yet?

If you are having trouble identifying the author, you are not alone. After hearing the quotes, I, too, wondered why they were so difficult to decipher. But, following a few misguided guesses, I recognised the source of the difficulty. The quiz was counterintuitive, and not only because all of the statements were uttered *by a single politician*.

No doubt, time has done its work and what was once pronounced by the undisputed leader of the Israeli right, now sounds more like declarations coming out of the liberal and far left - such as Knesset Members from Meretz and Hadash. Even the head of the Labor Party, Sheli Yichimovich, does not oppose administrative detention, and does not dare to claim that ”there are human rights that precede the human form of life called a state”, probably for fear of losing potential voters.

My friend’s quiz managed to expose just how far right Israeli politics, as well as the public discourse informing it, have shifted over the years; so much so that, within the current political climate, declarations once uttered by former Prime Minister Menachem Begin, who passed away 20 years ago, can now only be reiterated by leftists.

I have no doubt that if Menachem Begin, commander of the infamous Irgun Zionist militia from 1943-1948, were alive today and would utter these very same statements in the Knesset, his own party members from the Likud - as well as the Israeli majority - would condemn him. Today, citizens who hold such positions are simply called ”traitors”.

*Neve Gordon
is the author of ”Israel’s Occupation”.*

Blockadvännerna, Ship to Gaza och Ship to Syria

Det är kul att ockupationsvännerna, murvännerna och blockadvännerna (ni märker väl att jag inte kallar de för Israelvänner) dvs. de som stödjer direkt eller indirekt Israels folkrättsvidriga politik har fått en ny "fräsch" röst att tillgå. Det bli intressant att se hur Paula Neuding kan följa manusset som ockupationsvännerna, murvännerna och blockadvännerna verka följa. Plötsligt skriver alla som försvarar/stödjer/förstår Israels folkrättsvidriga politik om "Ship to Syria". Det är nästan skrattretande. Skulle man vara benägen att tänka konspirativt så skulle man tro på att någon har gett ett klartecken för en så kallad "Ship to Syria" kampanj.

När t.ex. Jackie Jackubowski i Expressen, Paula Neuding i SvD, Lisa Abramowicz i Newsmill, Benjamin Greber i Newsmill Och Lars Anders Johansson i Barometern skriver som i väl orkestrerad kampanj som påminner oss om forna öststatskampanjer kan vi i "Ship to Gaza" konstatera att skribenterna (propagandister för Israelfolkrättsvidriga politik skulle vara rättare att säga) bekräftar bara att "Ship to Gaza" har skapat en sorts standard för internationella solidaritetsaktioner med stort folkligt stöd.

Artiklarna innehåller förstås påståenden om oss som vi kommer att bemöta på tid och plats som passar oss, Men jag kan konstatera att artiklarna närmast gör "Ship to Gaza" en tjänst. Man frågar faktiskt varför vår metod inte används i fler

sammanhang där det råder en nödsituation och där politikerna sviker.

Vi i "Ship to Gaza" uppmanar dessa skribenter att (precis som vi gjort i fallet Gaza) skrida till handling. Om de menar allvar med att de vill stödja de som gör uppror mot Assad bör de organisera demonstrationer och solidaritetsrörelser. Jag lovar att om de ställer sig i olika stadscentra med insamlingsbössor så kommer vi att lägga pengar i dem.

Solidaritet med Gazas nödställda folk står inte i motsättning till solidaritet med ett annat, tvärtom de stödjer varandra. Den dag dessa skribenter uttalar sitt stöd för såväl "Ship to Syria" som "Ship to Gaza" kommer vi att ta deras ord om mänskliga rättigheter på allvar, att de verkligen stöder Syriens folk (och andra förtryckta folk) och att det inte bara är en tom retorisk gest i en (väl?) orkestrerad kampanj.

Dror Feiler

Artikeln finns på:

http://

*shiptogazasweden.wordpress.com/
2012/04/23/blockadvannerna-ship-to-gaza-och-ship-to-syria/*

JIPF's HANDLINGSPROGRAM

POLITISK PROGRAM

1. En självständig palestinsk stat bör upprättas vid sidan om staten Israel.
2. Israel måste dra sig tillbaka från alla områden ockuperade 1967.
3. Båda staterna har rätt att ha Jerusalem som huvudstad.
4. De israeliska bosättningarna på de ockuperade områdena ska avvecklas.
5. Den palestinska flyktingsfrågan måste lösas på grundval om principen om rätt till återvändandet eller ekonomisk kompensation.
6. Motsättningar och konflikter ska i största möjliga utsträckning lösas genom förhandlingar. JIPF fördömer dock inte alla former av fysiska motståndaktiviteter eller försvarsåtgärder.
7. Alla former av terrorism måste fördömas och motarbetas.
8. Verka för att diskriminering av icke judiska medborgare i Israel upphör.

VERKSAMHETSPROGRAM

För att arbeta för ett förverkligande av föreningens målsättning vill JIPF:

1. Verka bland Judar i Sverige och stimulera till debatt om det politiska läget i Mellanöstern.
2. Påverka den allmänna opinionen i Sverige.
3. Stödja de krafter i Israel som verkar för fred.
4. Motarbeta antisemitism, antiarabism, islamofobi och alla former av rasism.
5. Presentera och belysa olika aspekter av judisk och palestinsk historia, kultur, filosofi, etik m.m
6. Främja en dialog mellan Palestinier och Judar i Sverige

JIPF-bladet

c/o Jakub Srebro, Östgötagatan 26, 4tr, 116 25 Stockholm.

Tel.: 08-84 97 48. e-post: redaktionen@jipf.nu

är medlemsblad för föreningen

Judar för Israelisk-Palestinsk Fred,

c/o Dror Feiler, Bjurholmsg. 1B, 116 38 Stockholm. Tel.: 08-642 13 93

Hemsida: www.jipf.nu

Medlemskapet är öppet för judar, som ansluter sig till vår plattform.

Årsavgiften är 200 kr.

Enbart prenumeration kostar 100 kr/år.

Gåvor tas tacksamt emot.

Postgiro: 475 29 1 7-7